

N:o 16.

Ank. till Riksd. Kansli den 26 Febr. 1876, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt förslag om rättighet för svenska kyrkans medlemmar att ingå borgerligt äktenskap.

Under förebärande, att stadgandet i 5 § 2 mom. i Kongl. förordningen den 13 Oktober 1873 rörande sättet för äktenskaps afslutande emellan bekännare af främmande kristen troslära och medlem af svenska kyrkan vore otydligt i afseende såväl på de baptister, som icke bildat särskild, af Konungen erkänd församling, som ock på deras barn, hvilka, då de icke blifvit genom dop i svenska kyrkan upptagne, tillhöra hvarken denna eller något annat lagligen bildadt trossamfund, har Herr A. W. Uhr, för undanrödjande af denna otydlighet, och med hemtadt stöd af äktenskapets förmenta kontraktsmessiga natur, uti en inom Andra Kammaren väckt, till Lag-Utskottet remitterad motion (N:o 42) föreslagit, »att, med bibehållande af domares rätt att, i fall som uppgifves i 9 § 3 kap. i Giftermålsbalken, förklara fästevinna för äkta hustru, angående sättet för äktenskaps ingående må förordnas som följer:

§ 1.

Äktenskap, afslutadt inför borgerlig myndighet, vare lika giltigt och lika förbindande som det äktenskap, hvilket med vigsel afslutas.

§ 2.

Borgerlig myndighet, inför hvilken äktenskap må afslutas, vare i stad magistrat, på landet kronofogde. Desse myndigheter hafva att i fråga om äktenskapshinder öfva den tillsyn, som vigsselförrättare enligt lag åligger. Dock vare borgerlig myndighet befriad från pröfning af kontrahenternas begagnande af sakramenten inom det kyrkosamfund de må tillhöra. Sedan i släktlingars eller andra vittnens närvaro såväl mannen som kvinnan inför den borgerliga myndigheten afgifvit sitt frivilliga

ja och samttycke till giftermålet, varde de för äkta makar förklarade. Hvad sålunda förekommit skall upptagas i särskildt öfver sådana ärenden fördt protokoll, hvilket, der äktenskapet är inför kronofogde ingånget, af vittnen bestyrkes.

§ 3.

Rätt att avsluta äktenskap inför borgerlig myndighet hafve hvarje svensk man och qvinna, som till den i lag för äktenskaps ingående bestämda ålder kommen är, och för hvilken laga hinder till äktenskap ej finnes.

§ 4.

Om uppfostran af barn, födda i sådant äktenskap, hvarom i denna förordning handlas, gälle hvad för öfrigt i lag stadgad är; lika så rörande skilnad i sådant äktenskap.»

I anledning af den sålunda väckta frågan, hvilken redan tillförene många gånger utgjort föremål för behandling utan att vinna Riksdagens bifall, får Utskottet till en början erinra, att den af motionären åberopade § i Kongl. förordningen den 13 Oktober 1873, i afseende på medlemmar af främmande kristet trossamfund, som är i riket tillätet, och bekännare af främmande kristen lära, hvilka icke tillhöra svenska kyrkan, innefattar tydliga stadganden derom, att äktenskap, som desse avsluta, vare sig sinsemellan eller med medlem af svenska kyrkan, må inför borgerlig myndighet ingås, med undantag allenast för det fall, att begge kontrahenterne tillhöra ett och samma främmande trossamfund, då äktenskapet skall avslutas med vigsel efter detta samfunds kyrkobruk.

Genom hvad sålunda är vordet föreskrifvet synes främmande trosbekännare vara lemnad all den frihet uti ifrågavarande hänseende, hvar på de skäligen kunna göra anspråk. Hvad åter angår svenska kyrkans egna bekännare, torde föreslagna förändringen för närvarande icke vara påkallad, vare sig af något verkligt behof eller af någon allmänna önskan, utan skulle fast hellre sannolikt å den stora allmänhetens sida mötas med ovilja; och att vidtaga förändringen för att tillmötesgå det fåtal bland svenska kyrkans bekännare, som möjligtvis, men visserligen icke med fog, kunde vilja undandra sig den i gällande lag föreskrifna kyrkliga besegling af äktenskapsförbundet, dertill förefinnas, enligt Utskottets åsigt, icke nöjaktiga skäl. Ännu mindre lära de, hvilka väl hysa från evangelisk-luterska kyrkan afvikande meningar, men ändock i

densamma qvarstå och sålunda lagligen måste anses tillhöra henne, ega berättigade anspråk att yrka upphäfvande af de kyrkliga former och bruk, som denna kyrka för sina bekännare uppstält.

På grund häraf föranlåtes Utskottet vördsamt hemställa,

att den föreliggande motionen måtte lemnas utan afseende.

Stockholm den 26 Februari 1876.

På Utskottets vägnar:

ERIC SPARRE.

Herr *Philipsson* har begärt få antecknadt, att han icke i behandlingen af denna motion deltagit.

N:o 17.

Ank. till Riksd. Kansli den 26 Febr. 1876, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt förslag om förändrad lydelse af 16 § 5 mom. i Kongl. förordningen om nya strafflagens införande, i hvad samma lagrum angår stöld af hästar.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till Lag-Utskottet remitterad motion (N:o 54), har Herr *Ake Andersson* framhållit, huruledes, då nämnda lagrum tillämpades sålunda, att egare icke berättigades att anorledes än mot lösen återbekomma stulet gods af den, som på god tro deraf blifvit innehafvare; häraf och då hästar, som blifvit rätte egaren oloffigen frånhände, i allmänhet icke förr än långt efteråt kunde igen-